

Rigó Béla: Óra-dal

Hallgassanak meg,
kérem
– a karóra dalolt –,
dédapám réges-
régen
egy homokóra volt.

Percei hulltak egyre,
míg végül is lejárt,
de mindig újra kezdte,
és mindig fejre állt.

De föltörvén a
mélyből
– büszke rá
módfelett –,
mindhárom
gyermekéből
már ingaóra lett.

Toronyórának tették
az elsőt – szép e rang.
Hitték a szavát,
követték
– ember és nagyharang.

A másik is kirukkolt.
Hogy megszeressük őt,
félóránként kakukkolt.
Így mérte az időt.

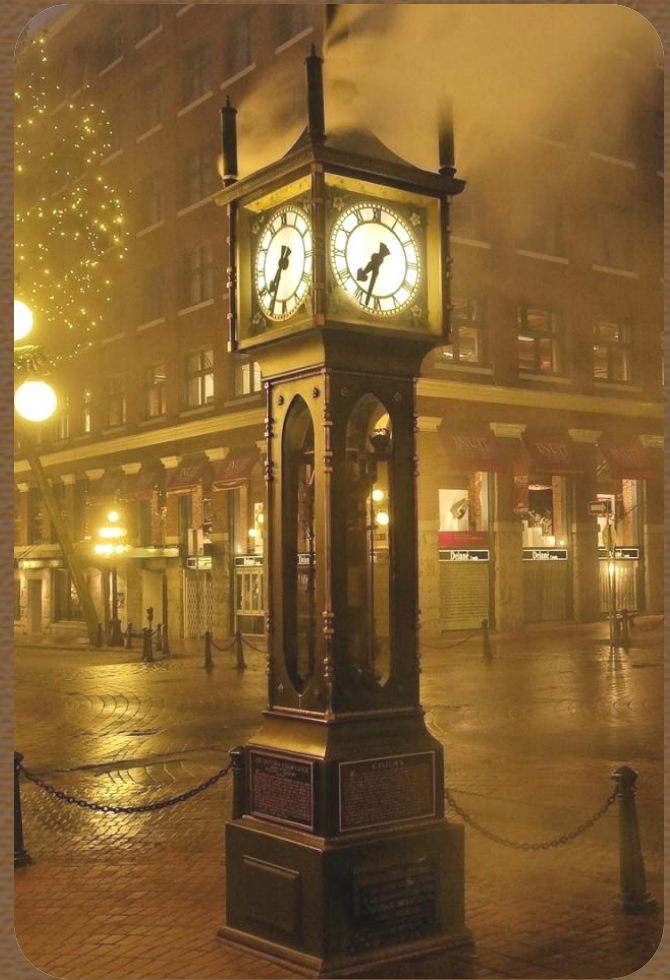

Legkedvesebb a lánya
volt néki mindazért,
ki talpig porcelánba
öltöztetve – zenélt.

Apám egy utcasarkon
mint villanyóra állt,
őt bámulta kitartón,
ki randevúra várt.

Anyám egy fáradt vekker,
álmokkal van tele.
Szorong, hogy jön a reggel,
s felsír a hajnal fele.

A bátyám stopperóra.
Száz verseny és rekord
emléke ráarakódva,
mint por és rozsdafolt.

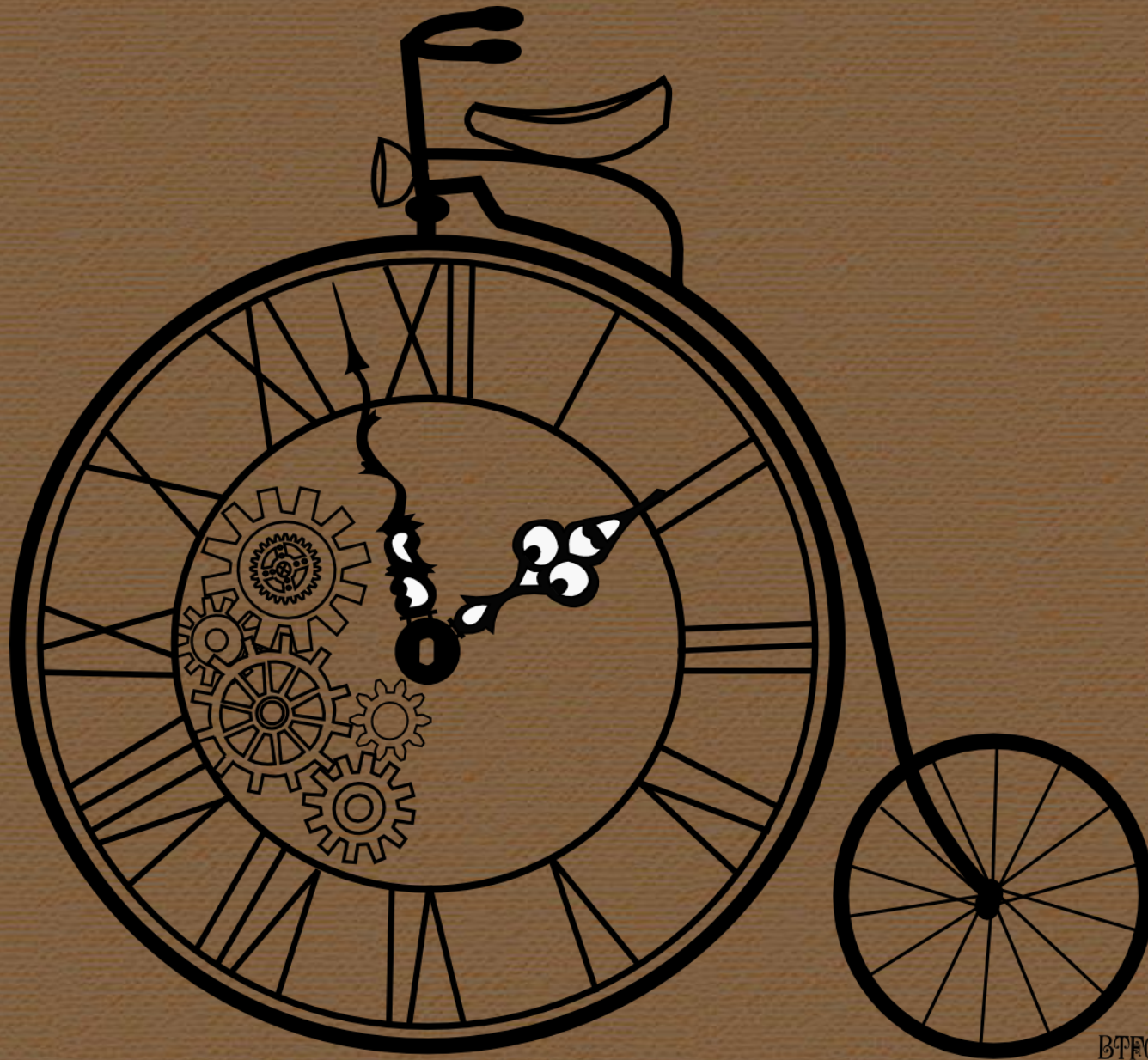

Néma kvarcóra-kislány
a gyermekem, szegény.
Egy ősz homokszem-kristály
van szíve közepén.

BTEC

